

Belgie - Belgique
P.B.
1860 MEISE
2/2918

Berla

Heemkundige kring

Meise
Oppem
Wolbertem

en omgeving

Archief en bibliotheek

Brusselsesteentweg, 73

1860 Meise

Berla is aangesloten bij

Vlaams Centrum voor Volkscultuur

VLAAMSE
CONTACTCOMMISSIE
MONUMENTENZORG

nr. 63 - maart 2001

B E R L A

v z w

Heemkundige Kring
voor
Meise – Oppem – Wolvertem
en omgeving

- zetel van de kring : Brusselsesteenweg 73 1860 Meise
- Raad van Beheer : * Ere-voorzitster
Estella Van Hemeldonck-Van Antwerpen
* Voorzitter
Michel Van den Broeck
* Secretaris
Peter Carrière
* Penningmeester
Roger Moerenhout
* Beheerders
*Raoul Moyson, Raymond Moreau,
Wim Van Campenhout*
- Tijdschrift : verschijnt driemaandelijks
jaarabonnement en lidgeld 300 BEF
los nummer 100 BEF
betaling via rekening 001-1189490-55
redactie-coördinatie : Raymond Moreau
de auteurs zijn verantwoordelijk voor hun bijdrage
- Bibliotheek en archief : De Snipper (lokaal 3)
Brusselsesteenweg 73 1860 Meise
toegankelijk :
* 1ste woensdag van de maand van 14u tot 17u
* 3de dinsdag van de maand van 20u tot 22 u
behalve op feestdagen en in juli & augustus
- Contacten : Michel Van den Broeck 015-71 53 31
Peter Carrière 015-74 03 00 of
02-269 29 52
- Website : <http://www.geocities.com/athens/acropolis/6661/>
- E-mailadres : berla 53 @ hotmail.com

Berla verzamelt

- *alle documenten over de gemeente Meise en omgeving zoals oude weekbladen, persknipsels, foto's, affiches, zichtkaarten, landkaarten, ...*
- *alle documenten over inwoners van Meise zoals doodsprentjes, familiearchief, kavelbrieven, foto's, notariële akten, ...*
- *alle voorwerpen in verband met ambachten en stielen van vroeger, boerenalaam, leefmilieu en gewoonten van onze voorouders*

Werp niets weg, contacteer eerst Berla

Heemkundige kring **BERLA** vzw, Brusselsesteenweg 73, 1860 MEISE

UITNODIGING

GUY DIDELEZ en JOS PAUWELS spreken over

CHARLOTTE de Keizerin van Mexico

Waar: STUDIO 5 van de Academie voor Muzische Kunsten
Wanneer: 27 maart 2001 om 20h00
Toegang: gratis

INHOUD

Ten geleide		2
De waanzin van Charlotte	Jos Pauwels	3
De Molenbeek te Wolvertem	Jef Van den Brande	9
De Brusselsesteenweg 1930-1935 (2)	Jean Vandiest	11
Mijmeren aan de Birrebeekkapel	Michel Van den Broeck	15
Kerkelijk leven te Meusegem en Impde	L. Verhasselt (+)	19
In Memoriam Albert Van Doorslaer	Roger Moerenhout	23
Het toneelleven in Meise	Piet De Cuyper	25

BERLA

driemaandelijks tijdschrift
nummer 63 - maart 2001

TEN GELEIDE

Op onze denkbeeldige wandeling door het heemkundig landschap van de gemeente ontmoeten wij bij het kasteel van Bouchout **Jos Pauwels** die er de keizerlijke geuren van Charlottes verleden zit op te snuiven. Overigens spreekt hij op uitnodiging van BERLA samen met Guy Didelez (co-auteur van "*De Keizerin van Mexico*") op **dinsdag 27 maart 2001** om 20 uur over het ontstaan van hun boeken, welke historische thema's erin aan bod komen, waar de fantasie begint, welke bronnen werden geraadpleegd, ... en gaan zij tenslotte een discussie aan over het onderwerp. De avond heeft plaats in Studio 5 van de Academie voor Muzische Kunsten, Brusselsesteenweg 64 en de toegang is gratis. Een voorsmaakje vindt U alvast in dit BERLA-tijdschrift.

Jef Van den Brande begeleidt ons langs de Molenbeek te Wolvertem en aan de Brusselsesteenweg te Meise komen wij voor de tweede maal **Jean Van Diest** tegen, die weer enkele typische volksfiguren schetst. Aan de Birrebeekkapel te Sint-Brixius-Rode zit **Michel Van den Broeck** te mijmeren en sinds de herdruk ervan kan het "*Kerkelijk leven te Meusegem en Impde*" (1745) voor onze lezers geen geheimen meer bevatten. **Roger Moerenhout** herdenkt ere-pastoor van Oppem wijlen Albert Van Doorslaer in een heemkundig daglicht en **Piet De Cuyper** heeft eens te meer enige historische documenten opgedolven over het toneellevens te Meise na de jongste wereldoorlog.

Heemkunde schijnt bijzonder in de markt te liggen : dit BERLA-nummer wordt verspreid op 200 exemplaren en talrijke andere belangstellenden vinden de weg naar ons archief, waar o.m. **Jan Bogaerts** verdienstelijk werk verricht waarvoor alle dank. Heemkring Opwijk-Mazenzele (HOM) plaatste op zijn website een discussiegroep die alle onderwerpen kan bevatten van algemeen heemkundige aard, familie-kunde, genealogie, monumentenzorg, folklore, ... die enig verband hebben met Opwijk en omgeving. Dus surfen maar naar <http://www.homopwijk.yucom.be/forum.htm>.

Plaatselijk zijn meerdere bestuursleden actief in de **straatnamencommissie** die de jongste aanwinst bedacht met de naam "*Maurits Naessensstraat*". BERLA is ook aangesloten bij de Vlaamse Contactcommissie voor Monumentenzorg die op 23, 24 en 25 maart 2001 een Vlaams-Nederlandse driedaagse inricht onder het thema "Water" en op 21 april een studiedag over begijnhoven. En wie er een kleine 50.000 frank voor over heeft kan door de Vlaamse Regering gemachtigd worden een oud of nieuw wapenschild te voeren. Inlichtingen en folders zijn beschikbaar in ons lokaal. Vergeet ook niet Uw lidgeld voor 2001 over te schrijven op BERLA-rekening 001-1189490-55, anders wordt deze uitgave onverbiddeijk uw laatste aflevering van

BERLA

**Aan Hare Hoogheid,
Prinses Charlotte van België, Keizerin van Mexico,
Aan mijn lieve Carlotta,**

Begin april 1879 werd je naar het kasteel van Bouchout te Meise overgebracht, Meer dan veertig jaar zou je er verblijven, "Een gekke vogel in een gouden kooi" noemde mijn grootmoeder je. De liefde, de eenzaamheid, de tragiek waren jouw deel. Krankzinnig noemde men je, en men gaf je nog een pil en sloot je op in een prachtig decor. Men had liever niet dat je praatte. Als je toch zou beslissen om te praten zouden jouw woorden ongeloofwaardig klinken. Dankzij de waanzin is het geheim veilig. De waanzin verbergt de realiteit in de verbeelding. Beschrijven de woorden slechts een fantasie uit je hersens of de surrealistische werkelijkheid? En is waar werkelijk waar?

Jij lijkt een figuur uit een dramatisch theaterstuk. Prinses Ofelia uit Shakespeare's Hamlet tot de waanzin gedreven toen Hamlet haar vader doodde. Of Antigone die levend werd opgesloten in een rotsgraf omdat ze haar dode broer een graf wou geven. In jouw verhaal dwingen ons vorstenhuis en het almachtige Oostenrijkse keizershuis jou in de gouden kooi. Je gemaal Maximiliaan werd doorzeefd door Mexicaanse kogels en jou probeerde men te vergiftigen.

Men stal jouw kind (of was dat een droom?)

En hij, jouw geliefde, die jouw arm streelde tot je rustig werd, hij van wie je meer dan van alle anderen hield, waar is hij gebleven?

Zelfmoord zegt men je, maar jij twijfelt.

In april 1999, 120 jaar na jouw aankomst op het kasteel van Bouchout denken wij terug en vooruit. Sinds Einstein en Prigogine is de tijd relatief.

Misschien wil je even luisteren naar onze brieven. Ze vertellen je hoe het in Meise is intussen, en hoe de waanzin de wereld in zijn greep houdt.

Over het schrijven van een boek:

De waanzin van Charlotte, keizerin van Mexico, prinses van België.

Jos Pauwels

Op 10 september 2000 verscheen het boek 'De waanzin van Charlotte'. In dit artikel schets ik de ontstaansgeschiedenis van het boek. Een apart verhaal waarin literaire, historische en emotionele lijnen door mekaar lopen, mekaar kruisen en vinden.

Een 'toevallige' ontmoeting

Eind november 1994, zondagmiddag, Wij wonen pas in Meise en wandelen doorheen het domein van de Nationale plantentuin van België. In het park blijven we voor het kasteel van Bouchout hangen. Ik voel een vreemde opwinding, een fascinatie. Nieuwsgierig zoek ik naar historische verwijzingen. Wie heeft hier gewoond? Wie drukte zijn stempel op het kasteel? Welke sfeer voel ik hier? Het kasteel roept maar geeft zijn identiteit niet onmiddellijk prijs. Ergens vind ik een bordje dat verwijst naar graaf Amédée de Beaufort. Thuis gekomen laat het kasteel me niet los. Ik zoek verder. Ik ontmoet Charlotte als personage. Langzaam aan zal haar geschiedenis zich voor mij ontfouwen.

Wie was charlotte?

- 1840 Prinses Charlotte, dochter van onze eerste vorsten Leopold I en Louise-Marie, wordt geboren.
- 1850 Charlotte's moeder Koningin Louise-Marie overlijdt.
- 1857 Charlotte trouwt met Maximiliaan, broer van keizer Frans Jozef van Oostenrijk.
- 1863 De Fransen bezetten Mexico. Charlotte en Maximiliaan krijgen de keizerskroon van Mexico aangeboden.
- 1864 Keizerin Charlotte en keizer Maximiliaan doen hun plechtige intrede in Mexicostad.
- 1865 De Mexicanen eisen de terugtrekking van de Fransen en weigeren Maximiliaan als keizer te erkennen.
- 1866 Charlotte scheept in naar Europa om hulp te vragen aan Napoleon in Parijs en aan Pius IX in Rome. Zij voelt zich achtervolgd, is bang om vergiftigd te worden en zoekt hulp bij de paus.
- 1866 Charlotte wordt gedurende 9 maanden afgezonderd in het Gartenhaus in Miramar. Geen enkel bezoek wordt toegelaten.
- 1867 De gevangengenomen Maximiliaan wordt gefusilleerd.
- 1867 Charlotte, 'bevrijd' door koningin Maria Henrietta komt aan in Brussel verblijft afwisselend in Laken of in Tervuren.
- 1869 Charlotte wordt naar Tervuren gebracht en verblijft er afgezonderd gedurende meer dan 10 jaar.
- 1879 Er breekt brand uit in het kasteel van Tervuren. Charlotte neemt haar intrek in het kasteel van Bouchout te Meise. Voor de meeste mensen is praten met de keizerin verboden. Slechts 1 maal per jaar tijdens de Mariaprocessie kunnen de dorpingen Charlotte groeten.
- 1914 De eerste wereldoorlog breekt uit. In het domein te Meise gaat hij quasi ongemerkt voorbij. Op de poort van het kasteel wordt een plaat aangebracht met de woorden: "Dit kasteel wordt bewoond door Hare Majesteit de Keizerin van Mexico, schoonzuster van onze doorluchtige bondgenoot Keizer Franz-Jozef van Oostenrijk".
- 1927 Charlotte sterft, zonder nog ooit het domein te Meise verlaten te hebben.

Ik besluit de hele historie te laten rusten, maar het valt me op hoe ik steeds opnieuw naar het domein getrokken wordt.

Een eerste project

Ik lees hoe de organisatoren van Europalia Mexico graag een tentoonstelling hadden opgezet met Charlotte als rode draad, een idee dat ze onder druk van ons koningshuis nooit uitvoerden.

De hele geschiedenis van Charlotte lijkt me intussen zo Shakespeariaans dat ik in mei 1998 beslis een literaire project op te zetten. Naar een reeks auteurs vertrekt een oproep om een verhaal te schrijven rond de figuur van Charlotte.

In dit project staat de figuur van Keizerin Charlotte (Carlotta) die 50 jaar in Meise verbleef centraal. In haar strijd met de waanzin en haar eigenzinnige inkleuring van de werkelijkheid staat Charlotte symbool voor de wijze waarop iemand zijn werkelijkheid vorm en zin geeft. We nodigen auteurs, professionelen en amateurs, uit om op een subjectieve, persoonlijke wijze te getuigen van hun beleving van waanzin van en in de wereld. De turbulente gebeurtenissen in Charlotte's leven, de waanzin, haar eigenzinnige levensvisie, haar subjectieve beleving van de realiteit tijdens de laatste jaren van de vorige eeuw, vormen het kader waaruit elk auteur zijn eigen persoonlijke invulling kan vormgeven. Elk verhaal geeft een beeld van één van deze vele werkelijkheden en zou op die manier een mogelijke droom (of nachtmerrie) kunnen zijn van Charlotte.

De tijd in deze droom is onbepaald, vaak is er een verwevenheid van verleden en toekomst. Charlotte (of een personage dat beeld kan staan voor haar) speelt in elk van deze dromen een belangrijke rol.

Telkens opnieuw gaat het over

- haar subjectieve (waanzinnige) beleving en over de verbinding van de waanzin met de omstandigheden waarin zij moet leven:
- het opgesloten zijn versus de vrijheid
- de verantwoordelijkheid die haar aangeleerd werd versus het niet meer kunnen en mogen dragen van de verantwoordelijkheid.
- het blijvende verantwoordelijkheid willen nemen, een rol in de wereld willen spelen versus het uit de wereld weggegomd worden.
- de positie van macht versus het speelbal zijn van 'hogere machten'
- de dramatiek van de liefde, de ontrouw van de keizer, de dood van de keizer, (en die andere, de verloren minnaar ?)
- de grote droom, de mannen in haar leven en de diepe tragische eenzaamheid waarin ze leeft.

De diverse bijdragen worden gebundeld tot één geheel en vormen zo een uitzonderlijk literair product. De teksten worden voorgesteld op paasmaandag 5 april 1999 in het kasteel te Bouchout. (Nationale Plantentuin van België te Meise). De voorstelling vindt op die manier plaats precies 120 jaar na aankomst van Prinses Charlotte in het kasteel te Meise. Geheel in de stijl van de grote literaire salons gaat in en rondom het kasteel een artistiek feestje door. In de onwaarschijnlijke doch tastbare aanwezigheid van Carlotta lezen auteurs, acteurs en dichters voor uit de publicatie. Muzikanten verklanken de weemoed en de waanzin.

De respons is groot. Heel wat auteurs reageren enthousiast. Een paar bekende namen haken af wegens tijdsgebrek, maar laten hun belangstelling merken.

Uiteindelijk zenden 19 auteurs hun bijdrage in.

Merkwaardig is hoe elk van de auteurs een eigen verhouding en positie tot Charlotte inneemt.

Mijn eigen verhaal handelt over de zelfmoord van de gewezen minnaar van Charlotte. Andere auteurs leven zich in de rol van Charlotte zelf, van haar tuinman, van een toevallig bezoeker of van een observator.

Op 5 april 1999 worden de teksten voorgesteld. Ongeveer 1700 bezoekers wandelen op deze druilerige lentedag doorheen het domein. Op het parcours zitten her en der acteurs en auteurs die op vaste momenten delen van hun tekst voorstellen aan het

publiek. Charlotte rijdt met gezelschapsdame rond in het park of luistert naar de muziek.

Ook de pers besteedt aandacht aan het evenement. In sommige kranten word ik plots 'Charlottespecialist' genoemd. Vooral de historie van het mogelijk verdwenen (bastaard)kind geeft reactie. Ik word opgebeld, men wil een interview, mensen vragen om meer uitleg, mensen willen vertellen wat zij weten, mensen signaleren sporen,... Een heer is op zoek naar zijn afkomst. Zijn vader was een vondeling, een bastaard, waarschijnlijk van een rijke adellijke dame. Zou dat Charlotte geweest kunnen zijn? Een andere heer zendt me een uittreksel uit het dagboek van zijn adellijke grootmoeder waarin naar de moeilijke situatie van Charlotte verwezen wordt.

Verschillende mensen reageren omdat ze iets willen weten of vertellen van een bijna vergeten grootvader of -moeder die gewerkt heeft op het kasteel. Sommigen vertellen dat ze zelf van een bastaard afkomstig zijn, en dat zij weten hoe dat voelt. Blijkbaar laat de aandacht voor Charlotte heel wat vergeten sporen terug oplichten.

Fase 2: het boek.

De teksten vormen een goede basis voor het boek, maar er is nood aan een historische en psychologische duiding.

Na enig zoeken naar mogelijke auteurs lijkt het ons het beste dat ik zelf het historische essay voor mijn rekening neem. De meeste auteurs rond dit thema schrijven te hagiografisch. Met enige schroom, ik ben immers geen historicus, ga ik aan het werk. Ik zoek op, lees, droom, praat,... Ik koop oude boeken.

Ik hou vooral mijn ogen en oren open en ik gebruik mijn logica.

Ik sta open voor de wetten van de synchroniciteit.

Als een cliënt me vertelt dat hij op een bepaald moment door het gebruik van psychedelische middelen een trip van drie dagen maakte besef ik dat Charlotte dit ook meemaakte.

Met de medische vragen ga ik ten raade bij een neef psychiater, ik leer dat een inspuiting met kamferolie hetzelfde effect heeft als een elektroshock. Ik buig me over de effecten van een zwangerschap op de geestestoestand. Ik probeer een diagnose te stellen.

Ik leer protagonist (Charlotte) en antagonist (Leopold II, Max, enz...) steeds beter kennen. Ik leer de tijdsgeest en de machtslijnen in die tijd herkennen.

Ik leer mijn eigen moeilijke verhouding met Charlotte kennen.

Ik herinner me hoe ik in een radio-interview antwoordde toen me plots de vraag gesteld werd: "Wat bind je aan Charlotte?" antwoordde: "Ik ben verliefd op die vrouw." Ik herinner me hoe ik naar de zwarte zijden kousen van Charlotte keek op de tentoonstelling 'Waanzinnige vorsten'.

De tekst verschijnt. Het schrijven geeft een verdieping van wat ik reeds weet. De verdieping legt nieuwe lijnen bloot, naar Leopold III, naar W.O.II.

De wet van de synchroniciteit maakt dat nieuwe documenten naar boven komen.

Ik lees in de krant of hoor op T.V. en ik verbind met wat ik weet.

Ik 'ontmoet' nu mensen van toen.

Met de uitgever beslissen we slechts tien van de negentien teksten te gebruiken in het boek. Ik zoek foto's, selecteer brieffragmenten, maak een tijdslijn en leid de teksten in. Op 10 september 2000 zullen we het boek voorstellen aan het publiek.

Ik begin opnieuw te werken aan een evenement. Ik zoek sprekers, zoek acteurs en kostuums. Ik wil dat het kasteel baadt in de tijdsgeest van toen. De (geest van de) keizerin zelf moet aanwezig zijn. Het boek zal haar persoonlijk overhandigd worden. Een paar maanden voor de voorstelling van het boek verlaat de administratie die nog steeds een vleugel van het gebouw innam het kasteel. Bij de voorstelling van het boek wordt voor het de allereerste keer het volledige kasteel ter beschikking gesteld.

Het boek wordt aan Charlotte overhandigd

10 september is een prachtige dag. Het kasteel schittert in het zonlicht. 1100 mensen nemen deel aan de activiteiten. Het kasteel, de hele omgeving en de mensen genieten van de zon, mekaars aanwezigheid, de tekst en de personages.

Om te eindigen nog de volgende anekdote:

'De waanzin van Charlotte verschijnt op 10 september.

Vanaf 11 september wordt het boek naar de boekhandel gebracht. Op dat moment vinden ook de eerste acties van de vrachtwagenchauffeurs plaats.

De distributiefirma slaagt er niet in het werk goed te plannen.

Het boek over Charlotte zit drie weken gevangen in de stockeerruimte van een vervoersfirma. Het lijkt of de geschiedenis zich even herhaalt en het boek, net als Charlotte toen, het daglicht niet mag zien.

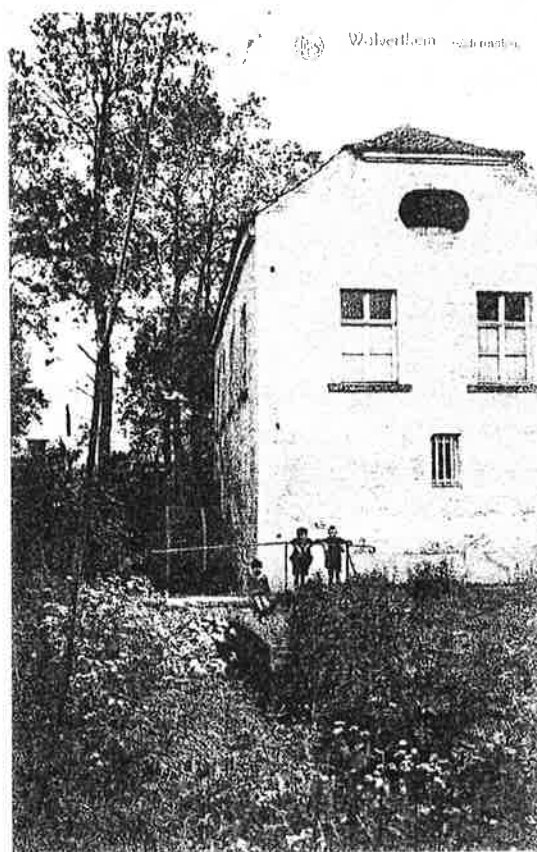
Nota 1: Bij het werken aan het boek en het evenement heb ik veel steun gehad aan verschillende Meisenaren en Berlaleden. Ik wil zeker vernoemen: Mevr. Van Hemeldonck, , Julia Cornelissen en Madelaine De Cuyper en Jef De Cuyper. Dank nogmaals.

Nota 2: Over de geschiedenis van Charlotte verschenen reeds artikels in het tijdschrift van Berla van de hand van Julia Cornelissen in december 1993 en februari 1994.

Het boek "De Waanzin van Charlotte, keizerin van Mexico, prinses van België" van Jos Pauwels is te verkrijgen in de boekhandels van Meise en Wolvertem of bij de auteur. Warm aanbevolen !

Sanering van de Molenbeek : van handwerk tot moderne technieken

De waterval nabij de watermolen

DE MOLENBEEK TE WOLVERTEM

Onze Molenbeek ontspringt in Brussegem waar op een viertal plaatsen waterrijke bronnen voor een stabiele start zorgen. Ze behoort tot het Rupelbekken en ontvangt in Neerpoorten, meer bepaald in de Beemden, de Meuzegembeek. Vanaf deze samenvloeiing werd ze vroeger ook eens de Grote Molenbeek genoemd en op een Parijse landkaart van 1665 staat ze vermeld als Ruisseau d'Ympde. De Molenbeek loopt verder door groot-Londerzeel en mondt in Puurs uit in De Vliet. Haar lengte op Wolvertems grondgebied (dus voor de fusie) bedraagt 6,6 km, ze is gemiddeld 2 m breed en 1,50 m diep en heeft over die afstand een verval van ruim 16 m. Sinds de oprichting van allerhande milieu-instanties werd de waterloop geklasseerd onder cat. 2 en komt zo onder het beheer van de provincie Vlaams-Brabant. Het gaat echter niet zo best met onze waterlopen, alle zijn ze min of meer, ook zichtbaar, verontreinigd. Het waterecosysteem wordt uit evenwicht gebracht en sommige beken zijn biologisch dood. Onze Molenbeek is reeds vervuild wanneer ze het dorp binnenkomt. De grote boosdoener is het ongezuiverd rioolwater van de Oppemse sociale wijk. Een lichte kwaliteitsopflakking is merkbaar vlak na de waterval aan de oude watermolen. Deze drie meter hoge waterval zorgt daar voor een zuurstofkuur, maar eens het water de dorpskom voorbij worden alle grenswaarden opnieuw overschreden. Uit de aard van de verontreiniging is duidelijk dat de huishoudelijke lozingen verantwoordelijk zijn voor de grote vervuiling. Gelukkig is de industriële verontreiniging in ons dorp vrijwel onbestaande en vormt overbemesting tot op heden nog géén gevaar voor het oppervlakte- en grondwater. Wat dit laatste betreft zouden er dus nog uitbreidingsmogelijkheden zijn voor de bestaande gezinsveeteeltbedrijven. Bijna alle nederzettingen in de beginperiode van onze beschaving vonden plaats nabij een bron of een waterloop. In ons dorp was dat niet anders. De meest voor de hand liggende plaats was hier de strook tussen de bronnen nabij de watermolen en de Steenweg op Merchtem (vroeger Benedenstraat genoemd) deze strook is nu een gemeentelijke parkeerplaats en was ooit de wip-wei waarop een staande wip was opgetrokken. Dat de beek ook een belangrijke rol zou spelen in het dagdagelijkse leven van de omwonenden vernam ik uit de mond van een hoogbejaarde vrouw. Het water was er zo zuiver en overvloedig dat Pauline V.M. er als kind water ging halen voor de was van moeder Delleken. Waar de beek onder de Steenweg op Merchtem loopt waren enkele aarden treden gegraven om tot bij het water te komen. Om geen water te morsen stapte Pauline in een hoepel, nam in beide handen een emmertje water én de hoepel en zo bleven de emmers op veilige afstand van het lichaam. Dagelijks liet het kleine meisje, zo tegen de avond aan, hun troep eenden als gezondheidskuur, een flinke duik nemen in het water. In de periode dat de beek nog door de Gemeente werd onderhouden en omdat er nog geen gemeentelijk werkliedenkader bestond werd het kuisen van de beek toegewezen aan de laagstbiedende kandidaat-kuiser. Zo weten we dat in juni 1936 de totale lengte van de beek in twee delen werd uitbesteed. Onze dorpsgenoot Petrus Schampaert, beter gekend als Pie Blink, kreeg het eerste gedeelte toegewezen voor de som van 2200fr, dit gedeelte liep vanaf de grens met Oppem tot aan de watermolen van Imde, net voorbij het kasteel van Goethals. Het tweede gedeelte, van Imde tot de grens met Londerzeel werd toegewezen voor 1050fr aan een andere bieder. Het is evident dat de aannemers het werk uitvoerden met de hulp van een ploeg medewerkers. Eén van hen was de toen nog jonge knaap Rik Van Ossel. Hij heeft de beste herinneringen aan deze karwei bewaard. Een niet onaardig aantal palingen werd toen gevangen, de vangst werd verkocht aan de notabelen van het dorp en met dat geld werd dan wat bier gekocht. Vermeldenswaard is nog dat in de oudheid langsheen de beek meerdere grote hoeven werden opgetrokken en meestal omgeven door een vijver. Juist buiten de dorpskom staat ook de oude pastorie uit 1660 en is nu het OCMW-rusthuis, toen ook al omgeven door een grote vijver. Het water voor deze vijver werd betrokken uit de Molenbeek.

Te dien einde was er op de waterloop een schof gebouwd zo een tiental meters voorbij de doorgang onder de Godshuisstraat. De zwengel voor het bedienen van het schof werd bewaard door de grootouders van Serafien De Breucker die er vlak naast woonden. Door middel van dit schof werd het

De vroegere vijver voor de oude pastorie die zijn water kreeg vanuit de Molenbeek

water naar de vijver geleid. Het was nog vóór WO-2 dat de dorpsjeugd daar de schotten neerliet en voor korte tijd voldoende water bijeen kreeg voor een frisse duik. Ook was het een zalige tijd als we op onze vrije donderdagnamiddag met onze primitieve visnetten, stekelbaarsjes konden vangen in onze vertrouwde 'Malebeek'. Dit werd door molenaar Romain gedoogd zolang we maar niet in de buurt van het rad kwamen want onder dit rad was het gevaarlijk diep, wij noemden die put 'de koenker'. Een zalige tijd waarvan de jeugd van heden alleen maar kan dromen.

De Watermolen.

Dank zij de Molenbeek heeft onze watermolen hier eeuwenlang dienst bewezen aan de bevolking. Deze molen, gelegen aan de Heidestraat werd volgens 'De Geschiedenis van Wolvertem' reeds vermeld in de telling van 1683 en hij zou nog ouder kunnen zijn. Het jaartal 1748 dat op de gevel vermeld staat is de datum van een herstelling. De molen zou dus, na de parochiekerk, wel eens het oudste gebouw van het dorp kunnen zijn. De laatste drie molenaarsfamilies waren: De Smedt, die later op de berg naast de kerk nog een kruidenierszaak hadden, daarna kwam de Limburgse familie Blockx en als laatste molenaar, Romain Van den Eynde. Deze laatste heeft in de periode voor WO-2 het waterrad nog laten vernieuwen door de schrijnwerkers Wyns, maar dan kwam de oorlog er aan en het malen met het rad geraakte in ongebruik en er werd een dieselmotor aangeschaft. Deze maakte echter zoveel lawaai dat de Overheid ingreep en dat er 's morgens vroeg niet mocht gemalen worden. Vermelden we nog dat de watermolen oorspronkelijk een banmolen was d.w.z. dat de onderhorigen van de grondheer, en deze was ook eigenaar van onze watermolen, verplicht waren hun graan hier te laten malen. Toen Romain de maalterij verliet is de familie Varemans er met een wasserij begonnen.

Jef Van den Brande

HOE DE BRUSSELSESTEENWEG ERUIT ZAG IN DE JAREN 1930-1935

Het «verloren uurke» was destijds de woning van Julie Mortelmans. Ze deelde het huis met haar nicht Julie Baudewijns. Beide vrouwen leefden volgens de volksmond, van hun renten. Ze waren nooit gehuwd en het ganse terrein van het Willy Vandenberghecentrum en de zwemkom, plus nog vele andere gronden waren hun eigendom. Ze hadden niet alleen de naam, «maar zaten er ook zeer warmpjes in» Voor de ingang deur stond een klein gebouw waarin een broodoven was gemetseld. Mijn grootmoeder wist mij te vertellen dat in de tijd dat Keizerin Charlotte nog leefde er op het domein van Bouchout een schaapherder was. Zijn bijnaam was «Steel» omdat hij een houten been had in de vorm van een stok. Tijdens de kermis had Steel veel teveel gedronken zodat hij zelfs de weg naar huis niet meer vond. Hij vond er niets beter op dan in de bakoven te gaan liggen. Er was er immers lekker warm want voordien had Julie er nog brood gebakken. De houtskool lag nog te smeulen en Steel kroop zo dicht mogelijk tegen de warme oven zodat hij de nachtelijke kou niet meer voelde. Versuft van het bier stak hij echter zijn houten been in de nog smeulende kolen. Het resultaat was dat hij 's morgens een heel stuk van zijn houten been moest missen waardoor hij slechts met heel veel moeite weer in de schaapsstal geraakte.

Naast het huis van Julie (waar nu de parking is) stond een hele dikke en hoge notelaar. Zijn takken reikten tot de helft van de straat. Ik heb dikwijls in zijn schaduw met de «dop» (tol) en met de knickers op het lemen voetpad gespeeld.

Waar nu de B.B.L. is, was toen de herberg en danszaal van Jozef en Louise Van Nieuwenhuizen-Peeters, beter gekend als Jef en Wies van de Madelon. Buiten op het uithangbord stond in grote letters «In de Madelon».

Jef en Wies waren twee zeer gekende volksmensen. Gedurende de oorlog had Jef het beroep aangenomen van "smokkelaar". Hij kocht een ezel en kar waarmee hij bij de boeren aardappelen, tarwe en varkensvlees aankocht. Nadien verkocht hij alles aan woekerprijzen. Jef was aannemer bezetter van beroep. De zaal diende als opslagplaats voor zijn materiaal. Doch met de kermis van juli en oktober werd alles opgeborgen en opgekuist. Dan werd er gedanst op de tonen van het grote Mortierorgel. Het was gebruikelijk dat er voor het orgel moest worden betaald. Bij elke dans moest de mannelijke partner van het dansende koppel vijf centiem (of een twintigste van de huidige frank) betalen. Als iedereen betaald had werd er op een fluitje geblazen en kon de dans beginnen. Tot de jaren dertig moest het orgel met de hand worden gedraaid. Speciaal voor dit karwei werden een paar sterke kerels ingehuurd die het grote ronde rad draaiende hielden. Zij vervingen het verloren zweet met vele grote pinten bier. Later werd dan de motor elektrisch aangedreven.

In de muur van de danszaal waren drie grote vensters die uitgaven in de nog bestaande Haagweg. Om de temperatuur wat onder controle te houden stonden de ramen meestal wagenwijd open. Nieuwsgierig als ik, en mijn speelkameraden waren, gingen wij stiekem naar de dansende koppels kijken en als er dan al eens een verliefd koppel begon te kussen was dat voor ons gaarne meegenomen. Nochtans, deze bezigheid was ons door de schoolmeester en vooral door zuster Celine ten strengste verboden. Dansen was immers in die tijd een duivels genot en de danszalen waren oorden van onzedigheid. De straf voor een betrapte was meestal rond de honderd regels straf schrijven.

Naast de Madelon waar nu de St-Michielsbond is gevestigd, stond de woning van Charel van de Keizer die gehuwd was met Lieze Koen. Dit waren de grootouders van Clairette Huygens. Karel Huygens was zijn echte naam. Hij werkte samen met zijn broers in de schrijnwerkerij «bij de Keizer» die op de Nieuwelaan gevestigd is en waar ook hun zuster Belleke woonde.

In café «Bij Kadedder» nu uitgebaat door Jean en José Asselberghs, woonde Mie Torisaen, grootmoeder van Jean Asselberghs met hun dochter Roza en schoonzoon Louis Asselberghs. Het was er herberg en beenhouwerij en vooral een gekende trefplaats voor de leden van fanfare Concordia.

Dan was er een klein laag huisje bewoond door «Pinneke Red en haar man Jan den Uil. Een excentriek koppel. Pinneke, een klein pezig vrouwtje, droeg steeds een hoofddoek. Zij had een bitsig stemmetje dat aan het geschreeuw van een kraai deed denken, en ze scheen altijd te moeten lopen. Jan was dik en vadsig, droeg steeds klompen, een broek die wel tien centimeter tekort was en de klep van zijn hoofddecksel was tot op de draad versleten zodat de voering er meestal uithing. Zijn leuze was: «kom ik er vandaag niet, dan zal het morgen zijn». Beide waren ver in de zeventig.

Op de hoek van de Brusselsesteenweg en de Kuipestraat (Boechtstraat) was het lokaal gevestigd van de liggende wip «Willem Tell». Het was dus ook een herberg. Ernaast lag een lange gang waar de liggende wip opgesteld stond. De uitbaters waren Antoon De Maeyer en zijn echtgenote, zijn zoon Jerome met zijn echtgenote Louise en de drie kinderen. Ook al was hun naam De Maeyer in de volksmond sprak men van Tone Thijs. Regelmatig waren er schietingen waar vele liefhebbers aan deelnamen. Tone en zijn zoon Jerome waren pijl- en boogmakers. Ook de «vogels» werden ter plaatste vervaardigd: een klein blokje gedraaid: hout waarop mooie gekleurde veren werden bevestigd. Op de stoep (in de herberg was het door de waard verboden) werd er «anker en zon gespeeld» een kansspel waar veel geld op verspeeld werd en maar zelden op terugverdiend. Op een kleine tafel lag een doekje waar vier kaartspelen plus een anker en een zon op afgebeeld waren. Onder een potje lagen drie teerlingen met dezelfde symbolen als op het doekje. Nadat iedere speler zijn geld had ingezet, werden de dobbelstenen ontbloot. Slechts drie stenen op de zes vakjes van het doekje hadden gewonnen en de drie andere waren hun geld kwijt. Deze kansspelen waren ten strengste verboden en op iedere hoek stond een wachter op de uitkijk. Bij het naderen van de rijkswacht werd er een teken gegeven en alles verdween vlug in de zak van de inrichter.

Alvorens de Boechtstraat over te steken keren wij nog even op onze passen terug tot aan het huis waar Julie Mortelmans woonde. In deze hove verbleef ook nog een ander huisgezin met name de familie Bogemans-Peeters. Zij hadden drie zonen Pit, Frans en Jef. Vader Bogemans droeg de bijnaam "Huspedus" en zijn vrouw was "Lis van Kreem". Bij het uitbreken van de oorlog is Pit naar Frankrijk gaan werken en heeft er zijn vrouw Mireille leren kennen. Hij kwam terug naar Meise wonen. Frans huwde een meisje uit Imde en nam daar zijn intrek. De jongste zoon Jef verhuisde eveneens, alleen weet ik niet waar naartoe. "Huspedus" sprong op hogere leeftijd in de vaart van Humbeek en verdronk.

Op de andere hoek van de Boechtstraat waar nu de boekenwinkel De Cuyper is, stond een bergplaats van de vroegere brouwerij Puttemans. Een onderaardse gang ging naar de brouwerij aan de overkant.

De brouwerij Puttemans heb ik niet meer gekend, ik herinner mij alleen de latere woning die van de bergplaats werd gemaakt, waar de familie De Keersmaeker verbleef, een groot gezin waarvan nog enkele dochters in Meise wonen.

Naast de familie De Keersmaeker, in de omgang "Maria Van de Rossen" genoemd, woonde Frans en Jeanette Doms, met hun twee dochters Elise en Irène. Frans, de vader, was ambtenaar in Brussel. Hij verplaatste zich met één van de eerste motorfietsen van het merk "Sachs" die er in die periode in Meise reden. Ik bevind mij nu in het centrum van ons dorp, vroeger de "Place Loens" genaamd. De taverne "Christies" en de grond die ervoor lag (nu bebouwd) zijn nog steeds eigendom van de familie Janssens. Zij hadden aan de overkant een melkerij maar daar kom ik later op terug. Op die grond stonden hun paardenstallen en waar thans de taverne staat, stond toen een bouwvallig huisje bewoond door dikke Fideel Meys met zijn vrouw "Nette Punt". Zij hadden vele kinderen. Fideel was een dikke man die meer werkloos was dan werk had en vooral, toen de werkloosheidsuitkering werd ingevoerd, wist hij er ook echt gebruik van te maken. Iedere dag moesten de werklozen gaan stempelen op het gemeentehuis. In die periode waren er een tiental in onze gemeente die van deze steun genoten. Op de trappen van het oude gemeentehuis zaten zij te wachten tot het hun beurt was om een stempel te halen. Nadien gingen zij dan meestal hun dorst lessen in het café bij Mie Torisaen en verder brachten zij hun dag door met kaarten want werken was in die tijd voor werklozen ten strengste verboden.

De Sint Martinuskerk was destijds omringd door het kerkhof dat omgeven was door een hoge muur en aan de voorzijde, langsheen de steenweg omringd met een ijzeren smeedwerk. Dit smeedwerk werd gemaakt door smederijen Wauters Koeckx van St-Jan-Molenbeek voor de prijs van 2.281 fr. In deze prijs was wel het kruis in gotische stijl voor de toren begrepen (400 fr). Slechts een smalle stenen trap diende als inkom van de kerk.

Vervolgens het standbeeld van Baron d'Hoogvorst dat nog niet van uitzicht is veranderd alleen was de kerkhofmuur aan die zijde wel drie meter hoog.

Wij gaan verder met de rij klassieke huizen in rode baksteen. Zij hadden hoge deuren en vensters en werden betrokken door Mijnheer Mertens, toenmalig secretaris van de gemeente, Rik Olbrechts en de familie Van den Eynde. Vader Van den Eynde was volksvertegenwoordiger en burgemeester, zijn echtgenote en de kinderen Marcel, René, Firmin, Edgard, Denise en Paula. Mijnheer Van den Eynde was ook veearts.

Als laatsten aan die kant waren er de nog bestaande herenhuizen. Wie er in mijn kindertijd woonden kan ik mij niet goed meer herinneren alleen nog daar waar proost Bie Boon zijn intrek heeft genomen woonde Marieke, een beeldschoon meisje. Zij was de dochter van de familie Lambree.

Tot daar de bewoners van de linkerzijde in dalende lijn. Wij steken over en nemen de andere zijde al klimmend tot aan de Nieuwelaan boven op de Hasseltse berg.

Wij beginnen aan de inkom van de Nationale Plantentuin. In die periode het privédoorn van Keizerin Charlotte. In de ingang van de Plantentuin woonde Mijnheer Mertens die in de jaren na 1930 verhuisde naar de overkant in een van de statige huizen naast Mijnheer Van den Eynde (zoals reeds vroeger aangehaald). Mijnheer Mertens was dus gemeentesecretaris en woonde in de inkom van het park als "surveillant". Zijn vrouw was gekend onder de naam "Maaike Troniseck". Haar vader had destijds een hoge functie op het kasteel. Ze hadden een zoon Louis en een dochter wiens naam mij niet meer te binnen valt.

Dan had je de nog bestaande muur van het park. Het eerste huis was van de gezusters De Vreught die een kruidenierszaak hadden maar het eerste gedeelte van het huis werd bewoond door Albert Van Praet die er een drukkerij had.

Verder was er de herberg "Laiterie Impériale » van de drie ongehuwde gezusters De Cuyper. De woning ernaast was de herberg "In het Manneke Pis". De herberg werd opengehouden door Sander Delaunoy, die van Waalse afkomst was en gebrekkig Vlaams sprak. Vele jaren later namen de ouders van Clairette Huygens de zaak over en werd de achteraanrenzende zaal het lokaal van de muziekvereniging "De Verenigde Broeders". De zaal werd ook gebruikt als danszaal. Met de kermis werd er een Mortierorgel geplaatst en veranderde de naam in " Zaal Triomf". De vader van Clairette was ook haarkapper en was de zoon van Lize Koen.

Waar thans de beenhouwerij De Valck is, was toen het huis van de koster Joos. Hij had drie zonen. Zijn jongste zoon Janneke beoefende eveneens het ambt van koster. Vader Joos was weduwnaar, zijn twee oudste zonen Jozef en Louis waren beiden virtuozen wat orgelmuziek betrof. Iedereen genoot van Jef Joos' orgelspel tijdens de feestdagen als hij in de Martinuskerk weer "een concert" ten beste gaf. Jan, de jongste zoon was een bultenaar en speelde ook op het orgel in de mis. Hij was, zo hoorde ik het mijn grootmoeder vaak vertellen, een echte schavuit! Teneinde gratis bier te kunnen drinken was hij tot veel in staat. Zo liet hij zich zelfs eens verzenden in een houten kist met de spoorweg. Voor een weddenschap ging hij naar Brussel, verborg zijn beide armen onder de vest alsof hij gehandicapt was en vroeg dan de voorbijgangers zijn broek te openen omdat hij zogezegd nodig moest plassen en geen armen of handen had. Hij had nooit geld op zak maar kwam altijd wel op één of andere manier aan zijn trekken.

De oude koster daarentegen was een brombeer. In de kerk droeg hij vaak twee brillen tegelijk. Hij was echter goedgehartig want mijn tante Roza, die weduwe was en bij mijn grootmoeder onderdak vond, deed de was en de strijk van de koster. Ik mocht de mand met het proper wasgoed bij de familie Joos leveren en kreeg telkens een fooi van vijf en twintig centiemen om snoep te kopen.

Nu komen we aan de muur van de tuin van de pastorij waar mijnheer pastoor Cools met onderpastoor Corbeel en met de meid Louise verbleven. Louise was een reeds op jaren gevorderde vrouw, zowat het echte type van pastoorsmeid. In de toenmalige pastorij is nu de gemeente gehuisvest.

We steken de Pastoorsberg, thans de August Van Doorslaerlaan over.

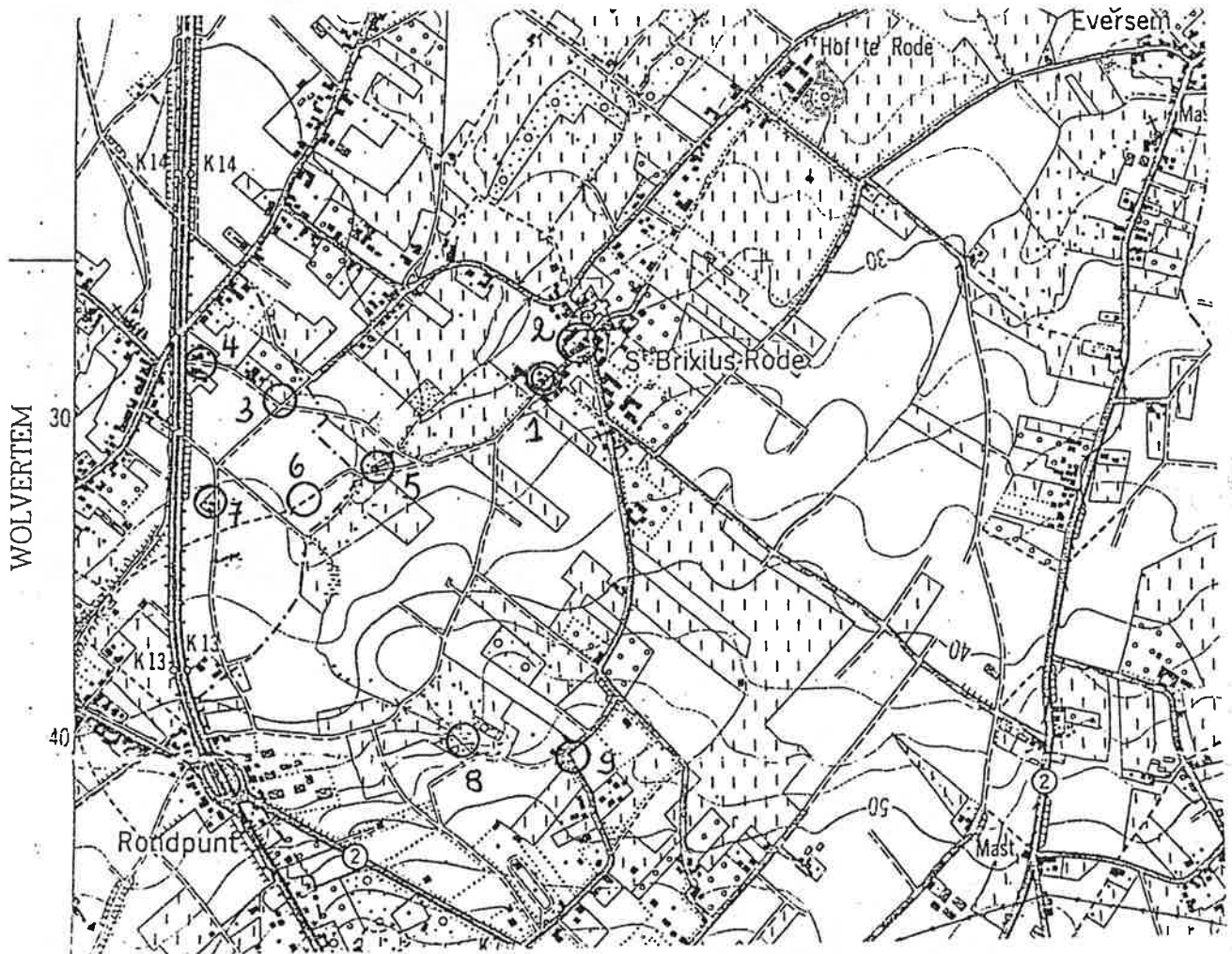
Op de hoek, thans het "Frituurke", leefde "Finne van 't Hoekske" met haar echtgenoot Rie Thaelemans en hun dochter Jeanne. Rie had een bloemisterij en serren op de Kapellenhoek en Finne had een herberg en winkel. Een winkel waar alles kon worden verkregen: van kruidenierswaren tot stoffen, gordijnen, werkmanskledij enz. Finne was een klein, maar een volslank vrouwtje, zeer sociaal want altijd bereid tot een babbel.

Jean Vandiest

(Vervolgt)

Mijmeren aan de Birrebeekkapel.

Als een wandelaar te Sint-Brixius-Rode de Birrebeekstraat neemt naast het hof "Eddy Merckx"(2) komt hij weldra in een veldbaan. Bij de splitsing neemt men de rechtse weg. Deze loopt eerst over de Birrebeek, nadien over de oude trambedding(3) en komt zo aan het "Eethuys Uylenspiegel."(4)

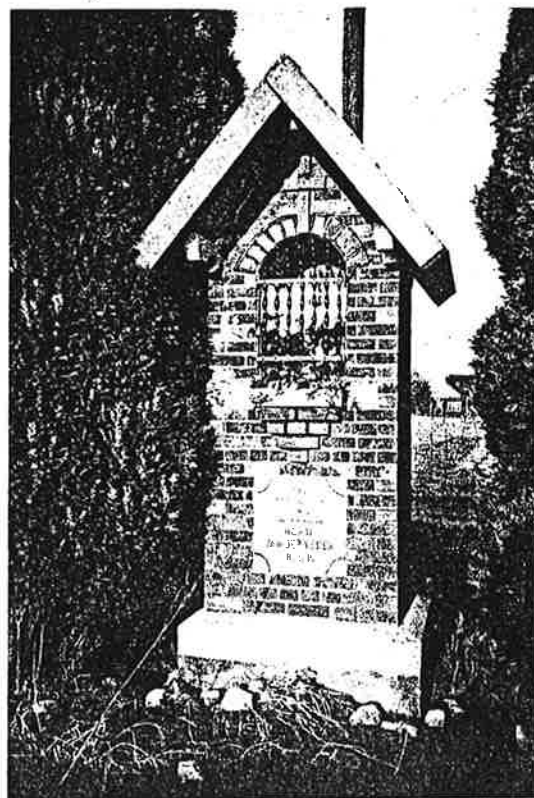
1. Hoeve "Van der Veken"	2. Hof "Eddy Merckx".	3. Oude trambedding.
4. Eethuys Uylenspiegel.	5. Birrebeekkapel.	6. Veldweg.
7. Huis "Floren Verbelen.	8. Brongebied Birrebeek	9. Plasstraat.

In de jaren vijftig liep 100 m na de splitsing, een veldbaan rechtdoor richting kapel. (5) Daar werd zij een goed begaanbare veldwegel. (6) De voetweg kwam kort bij het huis van "Floren"(7) (Florent Verbelen). Dit huis verdween bij de aanleg van de Ossegemstraat en de veldwegel werd onderbroken bij de aanleg van de A12. Menig Rodenaar heeft die weg genomen om de buurttram te nemen vanuit Wolvertem-Station of om naar de cinema te gaan in " 't Hol", gevestigd in de Stationsstraat in de gebouwen van de geuzebrouwerij "De Keersmaecker."

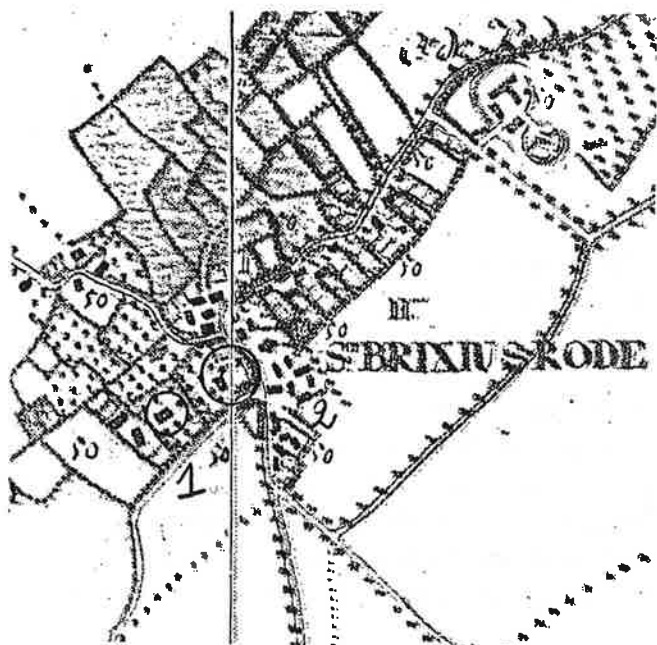
Aan de overgang van de Birrebeek (5) staat een kapel toegewijd aan O.L.Vrouw. van Lourdes.

De kapel is gebouwd in geel-rode baksteen en bekend als de Birrebeekkapel. In een arduinen steen staat het volgende:

TOT
GEDENKENIS.
VAN
DE FAMILIE
HENRI.
VAN DER VEKEN.
R.I.P.

Deze familie woonde in de hoeve juist achter "Het Hof." In het landboek van de abdij van Grimbergen uit 1699 vinden wij geen bebouwing of hoeve bij "Het Hof."(2) Maar op landkaart van Graaf Ferraris rond 1780 staat een woning (1) afgebeeld midden in het perceel De achterkant van het perceel grenst aan de prille Birrebeek.

Later werd een nieuwe boerderij gebouwd vooraan aan de straatkant. Wie in 1780 achter het "Het Hof" woonde is mij onbekend.

Maar rond 1870 woonde daar het gezin Guilielmus Van der Veken-Van den Bloock. Vandaar de bijnaam "Mus Van der Veken", de kinderen kregen de toenaam "van Muskes." Het gezin kreeg zes kinderen, drie jongens en drie meisjes. Hendrik (Rik) werd later de boer en was ook medestichter van de plaatselijke Boerenbond. Jozef (Jef) was een verwoed duivenmelker, de zussen Marie en Katrien hielpen op de hoeve.

Deze vier personen waren ongehuwd en bleven in de hoeve wonen tot hun overlijden.

Zalig zijn de dooden die in den Heer sterven! Van nu af reeds, zegt de H. Geest, zullen zij rusten van hunnen arbeid, want hunne werken volgen hen.

APOC. XIV, 13.

Bid voor de ziel van zaliger

Henricus Vander Veken

*lid van den levenden Rozenkrans
van de Vereniging van O. L. Vrouw van
Scherpenheuvel en van den Wekelijkschen Kruisweg*

geboren te Sint-Brixius-Rhode (Meysse) den 14 Juni 1862 en aldaar godvruchtig overleden den 8 September 1922, voorzien van de HH. Sacramenten der stervenden.

Zij was uw kind, o Maria, toon dat Gij hare Moeder zijt.

(H. Aug.)

BID VOOR DE ZIEL VAN ZALIGER

Anna-Catharina Van der Veken

*lid der H. Familie, van den levenden Rozenkrans,
van den Bond van 't H. Hart,
en van verschillende Broederschappen;*

geboren te Sint-Brixius-Rode (Meise) den 10 Maart 1860 en aldaar, na eene langdurige ziekte godvruchtig overleden den 17 November 1937, gesterkt door de HH. Sacramenten der stervenden.

Heilige Maagd Maria, Moeder van Kristus en mijne Moeder, leid mij binnen in de vreugde des Hemels bij uwen Goddelijken Zoon.

Bid voor de ziel van zaliger

JOSEPH VAN DER VEKEN

*lid van den Wekelijkschen Kruisweg,
van den levenden Rozenkrans, van den Bond van het
H. Hart en van verschillende Broederschappen,*

geboren te Sint-Brixius-Rhode (Meysse) den 19^{en} Maart 1866, aldaar zeer godvruchtig overleden den 7^{en} Februari 1936, voorzien van de HH. Sacramenten.

Bid voor de ziel van zaliger

MARIA-ELISABETH VAN DER VEKEN

*lid van de Levende Rozenkrans,
van Onze Lieve Vrouw van Scherpenheuvel
en van verschillende godvruchtige genootschappen.*

geboren te Sint-Brixius-Rode (Meise) den 10 Maart 1868 en er godvruchtig overleden den 13 December 1947, voorzien van de HH. Sacramenten der stervenden.

Louis Van der Veken was landbouwer en gehuwd met Antoinette Schelkens. Zij waren woonachtig te Humbeek en kregen 5 kinderen. Twee dochters werden kloosterzusters. Elisabeth Van der Veken huwde te Beigem met een Jan-Baptist Dierickx. Zij hadden een bakkerij te Beigem. (brood en gebak) Het gezin kreeg vier kinderen. Mieke kwam op jeugdige leeftijd naar Rode om bij de ongehuwde ooms en tantes te wonen.

Zij zal huwen in 1922 met Michel Van den Broeck, afkomstig van Nerom. Hij was oudstrijder 14-18, was gewond geraakt en verbleef enkele maanden in Engeland. Hierdoor kon hij een gesprek in het Engels voeren. Hij werd "Michel van Muskes" genoemd.

Hendrik Van der Veken werd zwaar ziek en de familie beloofde bij zijn genezing een kapel te bouwen op hun land gelegen aan de Birrebeek. De kapel werd gebouwd rond 1930 door Jan Blommaert. Hij woonde in de Broekstraat en was een vriend van den huize en vrijgezel. Als metserknaap fungeerde Michel van Muskes. Menig Rodenaar kwam troost en bijstand vragen bij deze kapel. Het offergeld werd geschonken aan pastoor De Belder voor het opdragen van Missen in de parochiekerk van Sint-Brixius-Rode. Bij het overlijden van Maria Van der Veken in 1947 verdween de laatste tak van de familie Van der Veken uit Sint-Brixius-Rode.

In 1952 tot 1954 heb ik de streek en Sint-Brixius-Rode beter leren kennen toen mijn nicht Maria Van den Broeck huwde met Maurice Aerts uit Willebroek. De gehuwden gingen naar Willebroek wonen en ik bij mijn peter. Ondertussen volgde ik de lessen in de gemeenteschool van Wolverten-Centrum. De schoolweg liep langs de veldwegen. In de vrije tijd hielp ik op de boerderij en op het land. Zo werkte ik op het Middelveld achter Pittes, de Cortebossen, het Wolvertemsveld, de Lange Keren aan de kapel en het land achter de Wagenmaker.

Mijn tante Mieke was jarenlang ziek. Pastoor De Belder kwam regelmatig bij haar op bezoek en soms bracht hij onder zijn toeg een fles wijn mee. Tante Mieke overleed op 19 februari 1954. Pastoor Daniël Jules Delestré van Grimbergen schreef voor haar door bemiddeling van pastoor De Belder een passend gedicht voor haar doodsprentje.

Jezus, Maria, Jozef.

Maria-Elisabeth DIERICKX

Echtgenoot van Michel VAN DEN BROECK

*Lid van de Bond van het H. Hart,
van de Levende Rozenkrans
en andere godvruchtige genootschappen,
lid van de Boerinnengilde.*

geboren te Belgem de 4 Maart 1887 en godvruchtig overleden te Sint-Brikstus-Rode (Meise), de 19 Februari 1954, gesterkt door de HH. Sakramenten der stervenden en de Pauselijke Zegen « In Articulo Mortis ».

Ge droegt in u een oud verleden,
dat wars van losse nieuwigheden
aan 't vroom Geloof steeds bleef getrouw,
den Here diende in vreugd en rouw.

Ge waart gehecht aan d'ouden stempel
aan Birrebeekkapel en Godes Tempel
hebt daar de kracht, de moed geput
die in de last u heeft gestut.

Want last en lijden kwaamt ge tegen,
als doornen groeiden z'op uw wegen
en staken pijnvol in uw hart,
en toch heldhaftig droegt g'uw smart.

Man en kind hielt ge door 't leven,
door raad en voorbeeld hun gegeven;
uw lang behoud was hun een vreugd,
een steun in 't strijden voor de deugd.

Heel zacht uw levenszon ging dalen
bij 't murmlen aan de Rozenkransen...
Uw ziel nu 't Eeuwig Licht aanschouwt
en op uw hulp ons hart vertrouwt.

D. J. D.

Bemide Echtgenoot en Kinderen nu ga ik heen naar God en O. L. Vrouw. Naar 't voorbeeld van onze geliefden die ons zijn voorgegaan, heb ik steeds getracht in stilte goed te doen. Het leven was soms hard, maar de godsvrucht tot Jezus H. Hart en O. L. Vrouw heeft me steeds gesterkt. Ik dank U allen voor uw liefdeblijken en zorgen. Moeder vergeet U niet maar zegent U allen en bidt voor U in de hemel waar zij u verwacht. Gedenkt mijner in uw gebeden.

H. Hart van Jezus, ik betrouw op U.

O. L. Vrouw van de Birrebeekkapel, bid voor ons.

VOOR UW BLIJKEN VAN GENE-
GENHEID EN UW VROME GEBEDEN
BIJZONDER DANKEN U :

Mijnheer Michel Van den Broeck,
Mijnheer en Mevrouw Maurits Aerts Van den Broeck,
De familiën Dierickx en Van den Broeck,
De familiën Van der Veken en Van Eeckhout.

Wolvertem — Drukkerij J. Troost.

Bij haar overlijden werd de boerderij verhuurd aan Maurice De Wilde en zijn vrouw Lea. Mijn peter verhuisde naar Tisselt. Later werd de hoeve verkocht. Na het overlijden van Maurice Aerts zorgt mijn nicht nu voor het onderhoud van de kapel.

Het eerste O.L.Vrouw-beeldje werd door vandalen kapot geslagen. Ook werden de vazen gestolen en beschadigingen aangebracht. Het offerblokje werd opengebrouwen. Het tweede beeldje viel stuk bij het onderhoud van de kapel. Nu is de kapel aan zijn derde beeldje toe. De oude veldweg werd omgeploegd, zodat de kapel tussen de twee sparren op de rand van het veld kwam te staan bij de Birrebeek. Vandaag is de kapel een stille getuige van de familie Van der Veken, ooit een bekend boerengeslacht te Rode.

Michel Van den Broeck.

6 februari 2000.

Ooit behoorde Nieuwenrode tot de gemeente Meysse. In 1874 werd zij een zelfstandige gemeente. Daar hebben ze ook een Birrebeekstraat en in 1948 een kapel gebouwd. Ze is ook toegewijd aan O.L.Vrouw van Lourdes. Bij de samenvloeiing met de Landbeek verandert de Birrebeek van naam in Sint-Niklaasbeek.

KERKELIJK LEVEN TE MEUSEGEM EN IMPDE

Tekstuitgave uit het
'Notitie Boeck van de pastorijes van Meusegem en Impde 1745'
van Pastoor H. Servaes
(1745-1748)

(vervolg)

op witten donderdagh worden tot Imde twee grote hostien geconsacreert, waer van een wort medegebracht tot Meusegem, welck H: hostie op witten donderdagh savonts geleyt wort in het H: graf en aenbeden wort savonts van 6 uren tot 7 uren.

op goeden vrijdagh geschiet den dienst tot Meusegem als oock op den H: Saterdagh, alwaer 2 paeschkeirsen worden gewijt, een voor Meusegem en een voor Impde, en den vunt wort maer alleen tot Meusegem gewijdt, de paesch-keirse van Impde wort van den coster tot Impde gedraegen als oock eenigh vunt water uijt den vunt van Meusegem.

op paesch dagh geschiet het sermoon tot Meusegem voor het lof, naer welck sermoon immediatelijck voor het lof het H: olie wort ingehaelt uijt het Pastoorshuys.

den 2 paesch-dagh is de hooghmisse tot Impde, alwaer oock het H: olie voor de hooghmisse wort ingehaelt.

den 3 paesch-dagh is de hooghmisse tot Meusegem, onder de welke gemeijnelijck de eerst communicanten doen hun eerste communie.

Nota dat op de hooghtijden de misse geschiet met de benedictie, als oock den 2 dagh van de hooghtijden tot Impde.

op Sinxen avont is den dienst solemneel tot Meusegem met het wijden van het vunt water.

op H: Sacrament dagh is den solemnelen dienst tot Meusegem, het sermoon geschiet onder de hooghmisse, naer de hooghmisse de processie, ten 2 uren het lof.

vrijdaghs geschiet een gesonge jaer getijde voor de Broeders en Susters van het Broederschap.

sondagh onder het octave is de hooghmisse tot Impde met processie naer de hooghmisse.

het geheel octave op wercken daghen is het lof tot Meusegem savonts ten 7 uren.

in het octave geschiet eene gelese misse met de benedictie volgens Pastoors devotie sonder obligatie.

in het octave wort smorgens gesongen de misse, savonts ten 7 uren het lof, naer welck om het octave te sluijten geschiet de processie.

op den feestdagh van S: Marcus is den dienst tot Meusegem alwaer de misse wort gesongen en daernaer de processie met de cruijcen.

op den eersten cruijsdagh wordt de misse gesongen tot Impde, daer naer de processie met de cruijcen.

den 2 cruijsdagh gaat den Pastoor van Meusegem met de Parochianen den Pastoor van Wolverthem en des selfs Parochiaenen te-

gen tot aen het valbeeck singende in het uytgaen van de kercke de litanie van de H:H:, en samen wedercomende in de kercke worter gesongen een solemnele misse de Beata volgens de oude gewoonte, waarschijnlijk om het miraculeus steene belt van Maria, dat in de kerck is rustende, onder welcke gesonge misse wort gepredickt op het evangelie van de cruijs dagh, naer de misse geeft den Pastoor van Meusegem het wijwater aen het volck, naer hetwelcke den Pastoor van Wolverthem met sijne Parochiaenen naer hunne kercke gaen.

den 3 cruijs dagh wort in de kercke van Meusegem gelesen de misse, daer naer de processie met de cruijcn langhs den soo genoemden lieve Vrouw wegh.

op S: Rochus dagh wort de misse gesongen tot Meusegem.

den 1 sondagh van Meij is feestdagh tot Impde, soo sommige seggen, de translatie der reliquien van S: Quintinus Patroon der kercke van Impde ten 7 uren, de hooghmisse ten 10 uren, onder de hooghmisse wort gepredickt door den Pastoor, het sermoon is op het evangelie van den sondagh, oock is de hooghmisse van den sondagh, daer wort versocht eenen confreer van Diligem om te doen de vroeghmisse tot Meusegem, dew: geschiet ten ses uren.

den 1 sondagh van september is de kerckwijdinge van Impde, de vroeghmisse tot Impde ten 7 uren de hooghmisse met diaken en subdiaken (naer Pastoors geliefte) tot Impde ten 10 uren voor dew: geschiet het sermoon door eenen Pater predick-heer van vilvoorden, denw: tot Meusegem ten ses uren de vroeghmisse doet, naer noen ten 3 uren is het lof tot Impde ; naer de hooghmisse processie.

den 2 sondagh van september is de kerckwijdinge van Meusegem, de vroeghmisse geschiet tot Meusegem ten 7 uren, tot Impde ten ses uren, de hooghmisse tot Meusegem met diaken en subdiaken ten 10 uren, voor welcke hooghmisse geschiet het sermoon door den Pastoor : naer de hooghmisse processie, ten 3 uren het lof : daer wort versocht eenen Heer van de Abdijs die in een van de twee kercken de vroegh misse doet.

op S: Quintinus dagh Patroon van de kercke van Impde is tot Impde de hooghmisse tot 10 uren waer onder wort gepredickt ; naer den noen en isser tot Impde geen lof, want men moet tot Meusegem naer den noen bicht hooren sijnde den avont van alle de H:H: alsoo hebbe ick het gevonden.

Nota. op S: Quintinus dagh (als het op geenen sondagh en valt) om datter nu 2 Heeren sijn (hetw: van te voren niet en geschiede, aengesien alsdan maer eenen Heer en was) hebbe ick oock laeten doen de vroeghmisse ten 7 uren maer als den feestdagh van S: Quintinus valt op eenen sondagh, oft dat den tweeden Heer belet is, dan is tot Impde op dien dagh maer een hooghmisse alleen sonder vroeghmisse, aengesien als het op eenen sondagh valt dien feestdagh dien tweeden Heer moet doen de vroeghmisse tot Meusegem, soo dat als den tweeden heer soude belet sijn geenen Heer van Diligem en moet ontboden worden : want sij tot die vroeghmisse tot Impde geen recht en hebben.

op alderzielen dagh is de vroeghmisse tot Meusegem ten 7 uren op de selve manier en conditie gelijk de vroeghmisse op S: Quintinus te Impde, ick hebbe laeten de baere stellen tot Meusegem en aen de selve wort gelesen naer de misse den miserere en

den profundis, tot dese misse en hebben die van Meusegem oock geen recht.

op alder H:H: is den dienst naer den noen tot Meusegem ten 2 uren voor het lof worden gesongen de vesperen, metten en laudes daer naer het lof. het sermoon (als het geschiet) voor het officie der dooden.

op S: Nicolaus dagh Patroon van de kercke van Meusegem geschiet de vroeghmisse ten 7 uren door eenen Pater predick-heer van vilvoorden denw: onder de vroeghmisse predickt, de hooghmisse geschiet ten 10 uren, het lof (hetw: van te voren, naer den noen niet en geschiede, en hetw: ick oordeelde convenient te sijn van te geschieden om den hijligen dagh, geschiet nu naer den noen ten 2 uren.

Nota 1. als de vroeghmisse op den 3 sondagh van de maent nu is tot Meusegem geschiet de gelese misse met de benedictie voor en naer, onder de laeste evangelie worter gesongen ave verum. met den collect de Venerabili ; oock wort altydt oock in de hooghmisse op den derden sondagh van de maent uijtgesteld het alder H: Sacrament, en om de menschen aen te wackeren tot het broederschap van het alder H: Sacrament soo hebbe ick beginnen te versoeken alle derde Sondagen naer de vroegh misse oft hooghmisse, en oock naer den noen naer het lof de gebeden voor de overledene van het Broederschap.

Nota 2. de lieve Vrouwe misse saterdaghs wort altydt gedaen sonder nochtans dat den Pastoor daer enige obligatie van heeft tot de devotie van de Parochianen soo dat den Pastoor als hij de misse leest, liber intentie heeft, gelijk ick noch toe niet anders en weet oft heb bevonden, ick hebbe daer bij gevoeght naer de misse de litanie van onse L. Vrouwe tot devotie van de parochianen.

Nota 3. in het eerste jaer dat ick Pastoor ben geworden hebbe ick tot meerdere eere en glorie van het alder H: Sacrament, en vermeerderinge van de devotie der parochiaenen tot het selve (waer van een Broederschap in Meusegem is opgerecht) in het jaer 1745 den eersten donderdagh van den advent beginnen te doen een gelese donderdaghse misse liber intentie in den winter ten 7 uren, in den somer ten 6 uren, sine consequentia want daer toe de Parochianen geen recht en hebben, in die misse wort er gegeven de benedictie voor en naer de misse, onder de laetste evangelie worter gesongen ave verum met den collect de venerabili.

1747 sijn gemaect de 3 vensters van de choor van Meusegem door de milthijdt van den Eerw: Heer Henricus Van Eesbeeck prelaet van de Abdije van Diligem, denw; sijn wapen en die van het convent heeft doen stellen in de vensters tot een memorie.

in het selve jaer isser om de vochtighijdt van den autaer wegh te nemen in de plaets van een steene tafel gestelt een houte tafel in de choor van Meusegem, en oock een nieuw draeiende tabernakel becleedt met witte en roode stoffe sijnde Pastoor Fr. Hermannus Servaes.

1747. Sijn de Reliquien van den H. Nicolaus Patroon van de kercke van Meusegem geapprobeert door sijne Eminentie den arts-bischop van Mechelen Thomas Philippus, verheft en 8 dagen geduerende het heel octave ten thoon gestelt op dat volk de selve soude eeren, dien dagh, sijnde den feestdagh van de H: Nicolaus

is de vroeghmissie geschiet ten 7 uren, het sermoon door eenen Pater predick-heer van vilvoorden ten 9 uren, ten 10 uren de solemnele hooghmissie met diaken en subdiaken, sijnde alsdan Pastoor Fr. Hermannus Servaes.

den 31 meij 1748 is gemaakt een dobbel reliquie casse om in te stellen de Reliquien van de H:H: Nicolaus Patroon van de kercke van Meusegem en Rochus Patroon tegen de peste voor menschen en beesten, ende in Augusto vergult.

1748. Sijn de Reliquien van den H. Rochus Patroon tegen de peste geaprobeert door Sijne eminentie den arts-Bischop van Mechelen Thomas Philippus, verheft en 8 dagen geduerende het heel octave ten thoon gestelt op dat het volck de selve soude eeren, dien dagh sijnde de feestdagh van den selven Hijligen is de solemnele misse met diaken en subdiaken geschiet door den Pastoor, onder welcke solemnele misse is gepredickt door den Eerwaardigen Heere Alexander Sigaut Prior van de Abdiye van Diligem, en naer de misse is geschiet de solemnele Processie met het omdraegen der Reliquien van den H: Rochus ; naer den noen ten 7 uren is geschiet het lof.

* * * * *

Cum approbatione ecclesiastica
13-2-'56

*Dit werkje wordt U aangeboden door
de Heer Jacques t'Kint,
Burgemeester van Wolvertem
die de uitgave ervan mogelijk maakte.
(Het is niet in de handel.)*

IN MEMORIAM ALBERT VAN DOORSLAER

Op vrijdag 19 januari 2000 werd in de Sint-Stefanus kerk van Oppem afscheid genomen van oud-pastoor Albert Van Doorslaer die op zondag 14 januari in Leuven overleed.

Z.E.H. Albert Van Doorslaer was pastoor van Oppem van 1964 tot 1999. Dat jaar ging hij op de gezegende leeftijd van 85 jaar met rust.

Pastoor Van Doorslaer werd priester gewijd op 15 augustus 1940. Vorig jaar werd met een eucharistieviering in de Sint-Stefanus-kerk van Oppem zijn zestigjarig priesterschap nog gevierd. Hij was na zijn opruststelling in de pastorie van Oppem blijven wonen. De kerkraad had uit dankbaarheid voor zijn inzet ten dienste van de Oppemse parochie-gemeenschap daartoe toelating gegeven.

Hij was de eerste niet-Norbertijner die zijn intrek nam in de pastorie welke in 1615 door de "Witheren" was gebouwd. Pastoor Van Doorslaer volgde op 5 januari 1964 pastoor Petrus Saerens op. Die was pastoor van Oppem van 17 februari 1953 tot 14 november 1963.

Als pastoor van Oppem stond hij ook in voor de bediening van de Onze-Lieve-Vrouw-Geboorte kapel van Amelgem. In Amelgem droeg pastoor Van Doorslaer graag de mis in open lucht op. Maar de kapel lag hem ook nauw aan het hart. Wellicht omwille van de restauratie van 1965. Rond 1970 was het kruis van de kapel verdwenen en onder impuls van pastoor Van Doorslaer en Alex Robyn werd door kunstsmid Alex April een nieuw kruis gemaakt naar het model van de O.L.V. van Lorette-kapel te Oppem. Het kruis werd in 1985 op de kapel geplaatst.

De pastoor was ook één van de stuwende krachten achter vele feestelijkheden in Oppem. Zo o.a. de feesten welke in 1987 ingericht werden ter gelegenheid van de 350ste verjaardag van de kapel van Amelgem. Pastoor Van Doorslaer was ook bezieler van de feestviering "Kardinaal

Sterckx" van 5 september 1992 naar aanleiding van de tweehonderdste verjaardag van diens geboorte te Oppem op 2 november 1792.

Ook het parochiezaaltje van Oppem kreeg van pastoor Van Doorslaer veel aandacht. Hij ijverde voor de vernieuwing van het zaaltje ten dienste van de Oppemse verenigingen. Dat de Sint-Stefanus-kerk van Oppem permanent zijn zorgzame aandacht genoot, zal wel niet verwonderen. Hij zorgde ondermeer voor de restauratie van het kerkorgel. Dat het "Schooltje van Oppem" op zijn volle steun kon rekenen zal evenmin verbazen.

De geschiedenis van Oppem had voor pastoor Van Doorslaer geen geheimen. Zijn inzet voor de bescherming van de historische gebouwen van Oppem, de schilderachtige dorpskern en het landelijk karakter waren op die belangstelling voor heemkunde gestoeld.

Naast zijn priesterschap en zijn algemene inzet voor Oppem, had pastoor Van Doorslaer nog een levensdoel : het paard. Zijn 'roots', de paardenfokkersfamilie Van Doorslaer uit Imde, zal daar wel voor iets tussen zitten. Daar in Imde, even landelijk als Oppem, kwam pastoor Van Doorslaer tot rust tussen de paarden, zijn paarden. Daar putte hij kracht om zich als dienaar van God ten dienste van de Oppemse parochiegemeenschap te kunnen stellen.

Oppem verloor met pastoor Van Doorslaer een groot man.

Roger MOERENHOUT

Ik eisch de Doodstraf

Drama in 3 bedrijven door Jef Van Klerken

KORTE INHOUD

Vader Ranken heeft een zoon, Rudolf, zwak van karakter en daarbij geldspeler. — heeft ook een aangenomen zoon, Hugo, begaafde jongen en onberispelijk van gedrag. — Hij redt het leven van het dochterijfje van baron Ter Maelen, dat op 't punt stond te verdrinken. De baron zelf komt cit nieuws aan vader Ranken aankondigen.

Rudolf heeft als vriend een zekere Mark Dutrici, verdorven kerel, neef van den bankier waar Hugo hoekhouder is. Om aan geld te geraken besluit Mark, z'n oom te bestelen, Rudolf wordt zijn medeplichtige. Hij ontveendt de sleutels van de brandkast uit de brieven-tasch van Hugo. De beide schelmen worden verrast door het plotse opdage van bankier Dutrici, dien ze doodslagen.

Hugo wordt van diefstal beschuldigd en van moord op bankier Dutrici in wiens dienst hij was, en wordt ter dood veroordeeld.

Baron Ter Maelen is overtuigd van Hugo's onschuld en laat een privé detective optreden die, op 't laatste oogenblik, alles aan 't licht brengt.

Mark Dutrici, neef van den bankier, is schuldig aan diefstal en moord op zijn oom Rudolf Ranken, medeplichtige, wordt door Mark in de zangen van 't gerechtshof neergeschoten. Hugo Ranken, de onschuldige terdoodveroordeelde, wordt op vrije voeten gesteld, terwijl Mark Dutrici geboeid wordt weggeleid.

Het stuk speelt in een stad.

ROLVERDEELING

Vader Ranken
Rudolf, zoon zoon
Hugo, zoon aangenomen zoon
Mark Dutrici, vriend van Rudolf
Baron Ter Maelen
De Voorzitter van het Assisenhof
De Kommandant der Rijkswacht
Een Gendarm
Een tweede Gendarm
Een Privé-detective

Troch Désiré
Van Asbroeck Leon
Brouwers Jozef
Van Campenhout Louis
Stuyck Jan
Ameryckx Urbain
Van Seghbroeck Frans
Emmerechts Désiré
Van Doorslaer Jan
Vermeeren Marcel

Het Wonderkind

Klucht in 1 bedrijf door P. Gerdas

Sachen! Sachen! Sachen!

PERSONEN:

Siegfried Van Zuylen, romanschrijver
Hendriks, huisbaas
Moppie, bediende
Grimmig, deurwaarder
Samson, geldschieder
De Leeuw, kleermaker
De Beer, schoenmaker

Vermeeren Marcel
Cnop Jozef
Van Eeckhout Maurits
Van den Broeck Georges
Van Campenhout Frans
Van Doorslaer Jan
Verbruggen Jean

Regie en Decors: W. ROSIERS.

HET TONEELLEVEN IN MEISE

(1925 - 2001)

door Piet De Cuyper (1997-2001)

Het toeval besliste over het onderwerp van mijn nu volgende bijdrage over het toneelleven in onze deelgemeente Meise want na een reeks van telefoontjes kwam ik te weten dat de B.J.B.-meisjes niet echt toneel hadden gespeeld behalve sporadisch in een of andere revue ten voordele van Winterhulp samen met o.a. de fanfare "Concordia". Daar zouden onder andere Alice Vanderveken, Alice Haeck, Julienne Vermeulen en Celine Bogaerts liedjes gebracht hebben misschien met nog andere B.J.B.-meisjes en ook zou Denise Van den Eynde nog meegespeeld hebben in de late jaren van 't Patronaat onder de leiding van Zuster Celine. Het is verwarrend want zowel de B.J.B. als de Chiro en V.K.A.J. meldden zich aan na de oorlog om toneel te spelen. Ondertussen was ook de Morgenstar nog steeds actief. Het is voor mij ook een mysterie in welke kring Stella Van Laethem heeft gespeeld maar langs Frans Keppens vernam ik dat Stella zeker ook met de Chiromeisjes toneel speelde.

Per toeval kreeg ik ook van de B.J.B.-jongens nog een pak informatie langs Theo Janssens die via de kinderen van wijlen Willem Rosiers een aantal programma's kreeg zowel van de B.J.B.-jongens als van een samenwerking tussen de B.J.B.-jongens en de toen opgerichte Chirojeugd als van de V.K.A.J.-meisjes en de Chiro-meisjes waar meester Rosiers de regisseur, decor-ontwerper en schminker was.

Wij kunnen hier wel stellen dat meester Willem Rosiers zowat alle na-oorlogse toneelstukken regisseerde en later met V.K.A.J. en K.W.B. onder leiding van Jef Wellens zorgde voor de decors en het schminken.

Door de programma's die men mij bezorgde ben ik wel tot de ontdekking gekomen dat mijn lijst van acteurs van de B.J.B.-jongens alles behalve volledig is en dat misschien na deze tweede reeks mijn lijst nog niet volledig zal zijn. Op een van de programma's van 1946 vond ik nog volgende nieuwe namen :

Désiré TROCH, Leon VAN ASBROECK, Louis VAN CAMPENHOUT, Urbain AMERIJKX, Frans VAN SEGHBROECK, Désiré EMMERECHE, Jan VAN DOORSLAER, Georges VAN DEN BROECK, Frans VAN CAMPENHOUT en Jean VERBRUGGEN. De acteurs van de beginperiode voor en tijdens de oorlog herinneren zich heel weinig van degenen die later na de oorlog bij de B.J.B.-jongens acteerden en omgekeerd. Wel verrassend is dat in 1949 enkele Chirojeugd-leiders en leden meespeelden in deze B.J.B.-producties. Dit zou te maken hebben met onderpastoor Verstraeten die in die tijd meer en meer de chiro promoveerde en de B.J.B.-jeugd overhevelde naar de Chiro tot spijt van een aantal B.J.B.-ers die vonden dat onderpastoor Verstraeten de oorzaak was van het teloorgaan van de B.J.B.-afdeling in onze parochie.

Feit is dat het programma van 1946 nog volledig geproduceerd werd door de B.J.B.-jongens en ze speelden dan ook nog op Kerstdag 1946 en zondag 29 december 1946 in het Patronaat van Meise "Ik eisch de doodstraf", drama in 3 bedrijven en "Het Wonderkind", klucht in één bedrijf.

Op Kerstdag 1949 was het dan zover, de B.J.B. en de Chirojongens samen op de affiche met "Weer reine mensen", toneelspel in 3 bedrijven en "Sloeber is ziek", blijspel in één bedrijf waar ik naast B.J.B.-ers Jef BROUWERS, Louis VAN CAMPENHOUT, Louis DE VADDER, Jozef OLBRECHTS, Marcel VERMEEREN

WEER REINE MENSEN

(BOETE)

Toneelspel in 3 bedrijven door C. Wemers

ROLVERDELING

Johan Wedekind	BROUWERS Jozef
Willem Reyners, reder, schoonbroer van Johan	KEPPENS Frans
Herbert Wedekind	VAN CAMPENHOUT Louis
Alfred Wedekind	kinderen van Johan
Egon Wedekind	DE VADDER Louis
Ernest Baelen	VANDERVEKEN Em.
Walter Baelen, zoon van Ernest	OLBRECHTS Jozef
Frans, huisknecht	VERMEEREN Marcel
	COREMANS Ferdinand

Speelt ten huize van Johan Wedekind.

TOMBOLA

“Sloeber is ziek”

Blijspel in 1 bedrijf door J. Buys

ROLVERDELING

VADER	DE KNOP Jozef
MOEDER (in travesti)	DE PRINS Frans
SLOEBER, hun zoon	HAVERALS Robert
ROLUS KROB, vriend van vader	COREMANS Ferdinand
NELISKE, zoon van Rolus	KEYMOLEN Jozef
DE CHAMPETTER	VERBRUGGEN Jean
DE DOKTER	HERBOSCH Jean

SAMENVATTING.

Drie jaar geleden was Baelen boekhouder bij Wedekind. Toen men zekere dag een tekort in de kas bevond, werd Baelen veroordeeld. Geduwende zijn gevangenschap werden zijn twee kinderen Walter en Dora in het huis Wedekind opgenomen.

Thans is de veroordeelde terug vrij en komt in aanraking met Herbert, zoon van Johan Wedekind, die intussen advokaat is geworden en verliefd is op de voorbeeldige Dora.

Herbert komt tot de innige overtuiging dat Baelen onschuldig is.

Hoeveel leed het ook moge kosten, de advokaat beweert dat het een gewetensplicht is, de man zohaast mogelijk in zijn eer te herstellen. Van beschuldigde wordt Baelen beschuldiger en eischt zijn recht. Wanneer hij echter later inziet dat hij hierdoor Dora's geluk in de weg staat, geeft hij toe; maar de oude heer Wedekind is van gevoelen, dat de schuld ten volle dient uitgewist, "om weer reine en goede mensen te kunnen worden....."

MEISE (Patronaat)

OP KERSTDAG 1946

te 4 uur 30

ZONDAG 29 DEC.

te 5 uur

TOONEELAVONDEN

Opvoering door B. J. B. MEISE

PROGRAMMA

PRIJS: 5 FRANK.

en Ferdinand COREMANS ook chiroleiders terugvindt nl. Frans KEPPENS en Emiel VANDERVEKEN. In het blijspel zie ik naast B.J.B.-ers Jozef DE KNOP, Frans DE PRINS, Ferdinand COREMANS, Jean VERBRUGGEN en Jean HERBOSCH ook de chiroleden Jef KEYMOLEN en Robert HAVERALS.

Robert Haverals speelde toen de rol van zijn leven als "Sloeber" en was ook in de Morgenstar actief en later speelde hij mee in het allereerste toneelstuk van toneelkring Kris-Kras aan de zijde van Jeanne Streulens en mijzelf.

Kerstdag 1950, programma van een toneelavond nogmaals in samenwerking met Chiro met volgende toneelstukken : "De Halfbloed", Indo-drama in 3 bedrijven en een blijspel "De ongelukkigste piot van het leger" met volgende acteurs Frans KEPPENS, Emiel VANDERVEKEN, Jozef OLBRECHTS, Louis VAN CAMPENHOUT, Jozef BROUWERS, Louis DE VADDER, Jean VERBRUGGEN en ook Xavier OLBRECHTS. De blijspel-acteurs waren Jozef DE KNOP, Pierre VAN DEN BROECK, Pierre DE SMEDT, Jean HERBOSCH, Jean VERBRUGGEN en Livien VAN DER WILDT.

Het wordt wel onbegonnen werk om van al deze spelers een persoonlijke foto te publiceren. Enkele heb ik reeds kunnen opsporen en ik hoop in volgend nummer reeds enkele foto's te laten verschijnen. Ondertussen hoop ik ook nog wat programma's te vinden van de na-oorlogse periode van "De Morgenstar" voor ik mij verdiep in de toneelproducties van de Chiro-meisjes, de V.K.A.J. en ook de Chiro-jongens die na de periode met de B.J.B. ook nadien verder toneel speelden. Mag ik de familie Rosiers hier hartelijk danken voor de waardevolle documenten die ik kon inzien mij toegespeeld door de familie Janssens. Wie nog materiaal heeft of actie-foto's bezit van toneelactiviteiten kan hiermee zeker terecht op nummer 022691686. Met mijn dank !

PROGRAMMA

DE HALFBLOED

Indo-Drama in drie bedrijven door J. Carpentier

ROLVERDELING

Majoor DE WERDT . . . Frans KEPPENS

DOES, zijn oudste zoon

Controleur bij het binnenland's
Bestuur op de Buitenbezittingen

Jozef OLBRECHTS

HUGO, zijn jongste zoon . . .

Louis VAN CAMPENHOUT

Hans HARTMANN, 2^e luitenant
der infanterie (de Halfbloed)

Jozef BROUWERS

Kees WITTE, academie-vriend
van Hans, 2e luit. infanterie

Emiel VAN CAMPENHOUT

TIEMERSMA, sergeant . . .

Louis DE VADDER

Een commandant van de wacht

Jean VERBRUGGEN

Een Fuselier . . .

Xavier OLBRECHTS

De ongelukkigste Piot van het Leger

Blijspel in één bedrijf door Hans Bonte

ROLVERDELING

KOBF, soldaat . . .

DE CNOP Jozef

FELIX, soldaat . . .

VAN DEN BROECK Pierre

JEF, soldaat . . .

DE SMEDT Pierre

BAUWENS, sergeant . . .

HERBOSCH Jean

LEO, Cantinehouder . . .

VERBUGGEN Jean

SANDER, Korporaal . . .

VAN DER WILDT Livien

Speelt zich af in een Belgische kazerne.
ergens in het bezette Sauerland.

„Het is niet eenvoudig om te checken of u voor alles wel op de goede manier verzekerd bent, maar een makelaar die aan uw kant staat wil dat graag samen met u doen.”

N.V. ZAKENKANTOOR BOGAERTS

Boechtstraat 15 - 1860 MEISE

Tel. (02) 269 99 70 - Fax (02) 269 93 17

CDV nr : 13209

VERZEKEREN AAN DE KANT VAN DE KLANT

Dit *kwaliteitsmerk* betekent dat we als makelaar ERKEND en ONAFHANKELIJK zijn, en dat we de strenge normen van ETHIEK, EFFICIENCY en OPLEIDING hoog in ons vaandel dragen.

Leef uw leven.

Wij beschermen.

VERZEKEREN

Ooit over nagedacht waar het echt om gaat in het leven? Voor de een is het een glanzende loopbaan. Voor de andere is het de schaterlach van een kind. Soms noemen we het geluk, soms ben je er gewoon voor geboren. Waar het vooral om gaat, is dat het duurzaam is. En dat beschermen wij. Vanaf het moment dat u er over droomt. Zo kan u er vooral intens en lang van genieten.

**FORTIS
BANK**

Fortis Bank, bankgroep met de naam Fortis, is een van de grootste banken van België.

Agentschap Wolvertem

**Hoogstraat 1
1861 Wolvertem**

tel 02-269 00 40
fax 02-269 32 42

Agentschap Meise

**Boechtstraat 21
1860 Meise**

tel 02-269 08 93
fax 02-269 64 62

clientendienst 0800-16789 * www.fortisbank.com